

Sygn. akt II C 32/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Justyna Pikulik
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. K. rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 30.299,73 zł (trzydzieści tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, przy czym nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od dnia 14 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego J. K. rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 6.358,94 zł (sześć tysięcy trzysta pięćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.834 zł (cztery tysiące osiemset trzydzieści cztery złote) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 32/17

UZASADNIENIE

W dniu 14 czerwca 2016 roku powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie Wydziału VI Cywilnego pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagając się zasądzenia od pozwanego J. K. kwoty 30.299,73 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu, tj. od 14 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 2 kwietnia 2014 roku zawarł z pozwanym umowę pożyczki ekspresowej gotówkowej. Zgodnie z umową, powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 38.775,51 złotych, zaś pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami oraz do zapłacenia opłat i prowizji należnych powodowi, najpóźniej do dnia 20 kwietnia 2018 roku. Powód podał, że z uwagi na brak spłaty pożyczki, w dniu 20 listopada 2015 r. wezwał pozwanego do spłaty całego zadłużenia przeterminowanego pod rygorem wypowiedzenia umowy, a następnie w dniu 25 grudnia 2015 r. wypowiedział przedmiotową umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia, w dniu 18 lutego 2016 r. zobowiązanie stało się wymagalne. Powód w dniu 4 maja 2016 r. wezwał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia lub ustalenia ugodowych warunków spłaty, lecz pozwany

na powyższe wezwanie nie zareagował. Powód podkreślił, że pozwany nie spłacił należności, wobec czego powód sporządził wyciąg z ksiąg banku z dnia 14 czerwca 2016 roku, obejmujący należność dochodzoną pozwem.

Postanowieniem referendarza Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie Wydziału VI Cywilnego z dnia 9 listopada 2016 roku przekazano sprawę na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c. do tutejszego Sądu jako sądu właściwości ogólnej pozwanego.

Ww. postanowienie zostało zaskarżone przez stronę powodową, lecz Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny postanowieniem z dnia 15 grudnia 2016 r. podtrzymał orzeczenie wydane przez referendarza sądowego i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Szczecin- Centrum w Szczecinie.

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 czerwca 2017 r. pozwany J. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzuty nieistnienia zobowiązania z uwagi na spłatę, braku legitymacji czynnej powoda oraz przedawnienia.

Uzasadniając powyższe zarzuty, pozwany wskazał, że na skutek wielu dokonywanych przez powoda rozliczeń, nie jest w stanie jednoznacznie stwierdzić, czy żądane przez powoda należności nie zostały opłacone, gdyż powód nie dołączył do pozwu rozliczeń, z których wynika wysokość zadłużenia. Pozwany podał, że jego zdaniem, żądane przez powoda należności zostały opłacone w znacznej części, a możliwe, że nawet w całości.

W piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2017 roku powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w pozwie. Podniósł, że przy pomocy rozliczeń zawartych w piśmie z dnia 7 lutego 2017 roku wykazał kwoty dokonanych spłat i ich rozliczenie z zadłużeniem pozwanego. Co do zarzutu przedawnienia, powód podkreślił, iż umowa pożyczki została zawarta w dniu 2 kwietnia 2014 roku i nawet gdyby bieg terminu przedawnienia rozpoczął się z tym dniem, to 3-letni termin przedawnienia upływałby w dniu 2 kwietnia 2017 roku. Powód złożył natomiast przedmiotowy pozew w dniu 14 czerwca 2016 roku, a zatem w niniejszej sprawie nie może być mowy o przedawnieniu roszczenia. Dodatkowo, powód podkreślił, że wzywał pozwanego do polubownego zakończenia sporu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 kwietnia 2014 roku powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym J. K. umowę pożyczki ekspresowej nr (...), na podstawie której udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej w łącznej kwocie 38.775,51 złotych z terminem spłaty do dnia 20 kwietnia 2018 roku. Na powyższą kwotę składała się kwota pożyczki w wysokości 38.000 złotych, którą powód przekazał na rachunek pozwanego wskazany w umowie, oraz kwota 775,51 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki.

Całkowity koszt pożyczki na dzień zawarcia umowy wynosił 13.903,60 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosiła 51.903,60 zł.

Spłata pożyczki zgodnie z postanowieniami umowy miała polegać na spłacaniu przez pozwanego rat kapitałowo - odsetkowych (anuitetowych), obejmujących za dany okres należne odsetki oraz kapitał.

W pierwszym okresie pozwany miał w racie spłacać odsetki. Natomiast, w miarę dokonywanych spłat rat, coraz większą kwotę raty stanowił pozostający do spłaty kapitał pożyczki.

Na dzień zawarcia umowy wysokość miesięcznej raty pożyczki wynosiła. 1.081,46 złotych - § 7 ust. 1 pkt 3 umowy. Zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 5 umowy, spłaty rat winny być dokonywane każdego 20. dnia miesiąca.

Od kwoty udzielonej pożyczki powód pobrał zgodnie z § 1 pkt 4 ww. umowy kwotę 775,51 złotych, nie pobierał natomiast składki ubezpieczeniowej na życie.

W § 26 ust. 2-4 umowy pożyczki przewidziano odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych, które na dzień zawarcia umowy wynosiły czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie z § 24 ust. 1 pkt 2 umowy pożyczki, Bank miał prawo wypowiedzieć umowę m.in. wówczas, jeśli pożyczkobiorca nie zapłaci w terminie określonym w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do spłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Okres wypowiedzenia został ustalony na 30 dni. Do końca ostatniego dnia okresu wypowiedzenia pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty całości zadłużenia.

Przy składaniu wniosku o pożyczkę pozwany J. K. przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu oraz oświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...). Z przedmiotowych dokumentów wynika, że pozwany osiągał wówczas wynagrodzenie miesięczne brutto z tytułu umowy o pracę w kwocie 5.230 złotych.

Dowód:

- umowa pożyczki z dnia 2 kwietnia 2014 roku, k. 28-31;
- wniosek o udzielenie pożyczki, k. 32-33;
- formularz informacyjny, k. 34-37;
- oświadczenie dłużnika o poddaniu się egzekucji k. 38-38 verte;
- informacja o stosowaniu zmiennej stopy procentowej, k. 39—39 verte;
- oświadczenia o zapoznaniu się z warunkami umowy, k. 40- 40 verte;
- zaświadczenie o zatrudnieniu, k. 41;
- oświadczenie o zatrudnieniu, k. 42;
- lista płac, k. 43-45;
- informacja PIT -11 o dochodach pozwanego za 2013 rok, k. 46-46 verte;
- potwierdzenie założenia rachunku kredytowego , k. 47;
- potwierdzenie pobrania prowizji, k. 48;
- potwierdzenie przelewu kwoty 38.000 złotych na rachunek pozwanego, k. 49;
- oferta wstępna prognozowanych spłat rat, k. 50-51;
- harmonogram spłat, k. 52-52 verte;

Poszczególne raty pożyczki, jakie miał spłacać pozwany kształtowały się następująco: rata miesięczna płatna od dnia 20 maja 2014 roku do dnia 20 września 2014 roku wynosiła po 1.087,37 złotych, rata miesięczna płatna od dnia 20 października 2014 roku do dnia 20 lutego 2015 roku wynosiła po 1.029,44 złotych, zaś rata miesięczna płatna od dnia 20 marca 2015 roku do dnia 20 lutego 2016 roku wynosiła po 1.000,84 złote.

Pozwany J. K. dokonał na rzecz powodowego Banku na poczet zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki ekspresowej z dnia 2 kwietnia 2014 r. następujących wpłat:

- w dniu 20 maja 2014 roku wpłacił 1.081,37 złotych;

- w dniu 20 czerwca 2014 roku wpłacił 1.081,37 złotych;
- w dniu 21 lipca 2014 roku wpłacił 1.081,37 złotych;
- w dniu 20 sierpnia 2014 roku wpłacił 61,24 złotych;
- w dniu 1 września 2014 roku wpłacił 1.023,18 złotych;
- w dniu 3 października 2014 roku wpłacił 1.085,03 złotych;
- w dniu 20 października 2014 roku wpłacił 21,79 złotych;
- w dniu 7 listopada 2014 roku wpłacił 1.011,18 złotych;
- w dniu 20 listopada 2014 roku wpłacił 170,82 złotych;
- w dniu 11 grudnia 2014 roku wpłacił 863,40 złotych;
- w dniu 20 grudnia 2014 roku wpłacił 218,60 złotych;
- w dniu 19 stycznia 2015 roku wpłacił 817,50 złotych;
- w dniu 20 stycznia 2015 roku wpłacił 64,50 złotych;
- w dniu 27 marca 2015 roku wpłacił 1.159 złotych;
- w dniu 13 kwietnia 2015 roku wpłacił 1.200 złotych;
- w dniu 19 maja 2015 roku wpłacił 1.681,86 złotych;
- w dniu 29 czerwca 2015 roku wpłacił 1.500 złotych,
- w dniu 7 sierpnia 2015 roku wpłacił 1.210,14 złotych,
- w dniu 12 sierpnia 2015 roku wpłacił 89,86 złotych,
- w dniu 18 września 2015 roku wpłacił 1.230,91 złotych,
- w dniu 21 września 2015 roku wpłacił 74,09 złotych.

Pozwany J. K. dokonał zatem terminowej spłaty jedynie trzech pierwszych rat. Spłaty kolejnych rat pozwany dokonywał nieterminowo i w niepełnej wysokości. Ostatnich wpłat na poczet zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki ekspresowej z dnia 2 kwietnia 2014 r. pozwany dokonał we wrześniu 2015 roku i od tego momentu zaprzestał dokonywania spłat rat pożyczki.

Dowód:

- zawiadomienia o wysokości rat i wysokości zadłużeń, k. 53-63 verte;
- wydruk operacji na rachunku bankowym pozwanego, k. 64-65;

Pismem z dnia 20 listopada 2015 roku powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wezwał pozwanego J. K. do zapłaty zadłużenia przeterminowanego w kwocie 2.948,19 zł w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Pozwany w określonym terminie nie spłacił ww. należności.

W tej sytuacji powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. pismem z dnia 25 grudnia 2015 roku dokonał wypowiedzenia pozwanemu umowy pożyczki z 30-dniowym okresem wypowiedzenia. Na dzień wypowiedzenia umowy kwota zadłużenia przeterminowanego wynosiła 3.972,80 zł.

Zarówno wezwanie do zapłaty jak i wypowiedzenie umowy, zostały pozwanemu wysłane na podany powodowi adres tj. ul. (...), S., nie zostały odebrane przez pozwanego i zostały zwrócone powodowi z adnotacjami poczty o awizowaniu przesyłki i jej nie podjęciu w terminie.

Do pozwanego wysłano również upomnienie z dnia 2 października 2015 roku oraz wezwanie z dnia 24 października 2015 roku.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 20 listopada 2015 roku, k. 66-67 verte;
- wypowiedzenie umowy z dnia 25 grudnia 2015 roku, k. 68-69 verte;
- wydruk listy pism wysłanych do pozwanego, k. 70;

Po upływie okresu wypowiedzenia w dniu 30 marca 2016 roku do powoda wpłynęło pismo pozwanego z dnia 11 marca 2016 roku, w którym pozwany poinformował powoda o zmianie adresu i wskazał aktualny adres: Plac (...), (...)-(...) S..

Obowiązek niezwłocznego poinformowania powoda o zmianie adresu i innych danych wynikał z § 16 umowy pożyczki.

Dowód:

- pismo pozwanego z dnia 30 marca 2016 roku, k. 71, k.121

W dniu 4 maja 2016 roku powód skierował do pozwanego na podany adres Plac (...), (...)-(...) S. kolejne, ostateczne wezwanie przedsądowe do zapłaty, wskazując, że wymagalne saldo zadłużenia na dzień ww. wezwania wynosi ogółem 29.995,28 zł, na którą to kwotę składa się kapitał w kwocie 28.102,77 złotych oraz odsetki w kwocie 1.892,51 zł. W piśmie wskazano, że Bak jest gotów do mediacji i rozważy możliwość restrukturyzacji zadłużenia i ustalenia warunków spłaty, natomiast w braku spłaty wymagalnego zadłużenia wystąpi na drogę sądową.

Wezwanie to zostało odebrane przez pozwanego w dniu 11 maja 2016 roku.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 4 maja 2016 roku, k. 80-81 verte, 123-124;

W dniu 14 czerwca 2016 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. sporządził wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdził, że z tytułu umowy pożyczki ekspresowej z dnia 2 kwietnia 2014 r. zobowiązanie pozwanego opiewa na kwotę 30.299,73 złotych, na którą składa się kapitał w kwocie 28.102,77 złotych oraz odsetki naliczone do dnia 13 czerwca 2016 roku włącznie w kwocie 2.196,96 złotych.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku, k. 72;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. K. kwoty 30.299,73 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, liczonymi od dnia wniesienia pozwu, tj. od 14 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowiły postanowienia umowy pożyczki ekspresowej nr (...) z dnia 2 kwietnia 2014 r. na podstawie której udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej w łącznej kwocie 38.775,51 złotych.

Zgodnie z art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 j.t.) , przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest wydanie drugiej stronie przedmiotu pożyczki, natomiast obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki w umówionym terminie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów prywatnych, w szczególności umowy pożyczki, załączników do niej, harmonogramów spłat, zawiadomień o spłacie i wysokości rat, listy operacji na koncie, wzajemnej korespondencji stron, w tym wezwań do zapłaty, wyciągu z ksiąg, których to autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana przez strony, nie wzbudziła również wątpliwości Sądu.

Dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania, aczkolwiek moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Dokumenty prywatne, podobnie jak i dokumenty urzędowe korzystają z domniemania autentyczności (inaczej - prawdziwości), tj. domniemania, że dokument pochodzi od jego wystawcy, a zatem jest autentyczny. Nie jest on więc podrobiony ani przerobiony. Domniemanie to można obalić przeciwdowodem na podstawie art. 253 k.p.c. Dokumenty prywatne korzystają z drugiego jeszcze domniemania prawnego, tj. domniemania, że oświadczenie zawarte w dokumencie pochodzi od osoby, która dokument ten podpisała. Ustawodawca wymienia odrębnie to domniemanie i to w dwóch przepisach - art. 245 k.p.c. i 253 k.p.c. Domniemanie to oczywiście nie obejmuje konkluzji, że samo oświadczenie zawarte w dokumencie prywatnym jest zgodne z prawdą.

Strona pozwana skutecznie nie zakwestionowała prawdziwości dokumentów złożonych przez powoda na dowód istnienia i wysokości zobowiązania pozwanego. Równocześnie analiza treści tych dokumentów w pełni potwierdziła stanowisko powoda co do istnienia i wysokości objętego żądaniem pozwu roszczenia.

Już na początku także wskazać należy, że podniesione przez pozwanego zarzuty były w istocie swoistą strategią procesową polegającą na negowaniu wszelkich okoliczności, z których mogłyby wynikać dla pozwanego jakakolwiek odpowiedzialność z tytułu zawartej umowy.

Z zaoferowanych przez powoda, a nie budzących wątpliwości co do ich wiarygodności dowodów w postaci dokumentów wynika, że pozwany J. K. zawarł z powodem w dniu 2 kwietnia 2014 r. ww. umowę pożyczki, wobec czego zobowiązany był do zwrotu pożyczonej kwoty w ratach kapitałowo - odsetkowych (anuitetowych), obejmujących za dany okres należne odsetki oraz kapitał. Ponieważ pozwany J. K. dokonał terminowo spłaty jedynie trzech pierwszych rat, zaś spłaty kolejnych rat dokonywał nieterminowo i w niepełnej wysokości, ostatnich zaś wpłat dokonał we

wrześniu 2015 roku i od tego momentu zaprzestał dokonywania spłat rat pożyczki, powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. pismem z dnia 25 grudnia 2015 roku dokonał wypowiedzenia pozwanemu umowy pożyczki z 30-dniowym okresem wypowiedzenia. Zgodnie zaś z postanowieniami umowy pożyczki ekspresowej z dnia 2 kwietnia 2014 r., a konkretnie §24 ust.1 pkt 2, do końca ostatniego dnia okresu wypowiedzenia pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty całości zadłużenia.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że podniesiony przez pozwanego J. K. zarzut braku legitymacji czynnej powoda jest nieuzasadniony, albowiem powód swoją legitymację procesową w niniejszej sprawie wywodził z faktu zawarcia przez strony umowy pożyczki ekspresowej nr (...) z dnia 2 kwietnia 2014 r., zaś pozwany samego faktu zawarcia umowy pożyczki nie kwestionował. Nie wiadomym jest więc- bo pozwany tego w żaden sposób nie uargumentował- dlaczego pozwany zakwestionował legitymację czynną powoda, skoro strony ww. umowę pożyczki, która jest podstawą roszczeń powoda, niewątpliwie zawarły.

Kolejnym zarzutem podniesionym przez pozwanego był zarzut nieistnienia zobowiązania. Z uwagi na zakwestionowanie powództwa przez pozwanego co do wysokości niezbędnym było zatem rozważenie, czy powód wykazał wysokość swojego roszczenia, albowiem sama zasada odpowiedzialności pozwanego została przez powoda wykazana.

W ocenie Sądu, powód w niniejszym procesie wykazał swoje roszczenia, tak co do zasady, jak i wysokości.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy powód dostatecznie sprostał obowiązkowi w zakresie wykazania istnienia i wysokości dochodzonego żądania, przedstawiając w tym zakresie dowody z dokumentów. Również Sąd nie powziął wątpliwości co ich rzetelności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Twierdzenia powoda, w tym w zakresie istnienia i wysokości przedmiotowego zobowiązania pozwanego, znajdowały oparcie w dowodach z dokumentów złożonych przez stronę powodową.

Jeśli chodzi o wykazanie dochodzonego roszczenia co do zasady i co do wysokości, to powód przedstawił listę operacji za okres od 2 kwietnia 2014 r. do 3 lutego 2017 r. z którego wynika, kiedy i jaka kwota została przez pozwanego spłacona na poczet zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki ekspresowej z dnia 2 kwietnia 2014 r. Powód przedstawił także szczegółowe rozliczenie wskazując, w jaki sposób rozliczył poszczególne dokonane przez pozwanego wpłaty. Kształtują się one w następujący sposób:

Data spłaty	Kwota kapitału przed wpłatą	Kwota spłaty w PLN	Zaliczono na odsetki umowne	Zaliczono na kapitał	Na odsetki od zadłużenia przeterminowanego
2	3	4	5	6	7
2014-05-20	(...),51	(...),37	759,49	321,88	0
2014-06-20	(...),63	(...),37	470,86	610,51	0

2014-07-21	(...),12	(...),37	463,44	617,93	0
2014-08-20	(...),19	61,24	61,24	0	0
2014-09-01	(...),19	(...),18	394,69	625,44	3,05
2014-10-03	(...),75	(...),03	448,31	633,06	3,66
2014-10-20	(...),69	21,79	21,79	0	0
2014-11-07	(...),69	(...),18	385,26	622,39	3,53
2014-11-20	(...),30	170,82	170,82	0	0
2014-12-11	(...),30	863,40	175,83	682,79	4,78
2014-12-20	(...),51	218,60	218,60	0	0
2015-01-19	(...),51	817,50	121,39	689,45	6,66
2015-01-20	(...),06	64,50	64,50	0	0
2015-03-27	(...),06	(...),00	888,18	246,93	23,89
2015-04-13	(...),13	1200,00	15,96	(...),74	8,26
2015-05-19	(...),39	(...),86	260,56	(...),65	12,65
2015-06-29	(...),74	1500,00	502,97	987,06	9,97
2015-08-07	(...),68	1210,14	242,30	958,86	8,98
2015-08-12	(...),82	89,86	0	89,43	0,43
2015-09-18	(...),39	1230,91	236,12	986,62	8,17
2015-09-21	(...),77	74,09	74,09	0	0

Wysokość kapitału na dzień po wypowiedzeniu umowy pożyczki.	(...),77				,
---	----------	--	--	--	---

Z powyższego wyliczenia wynika, że z dokonanych przez pozwanego wpłat, na kapitał zaliczono kwotę 10.672,74 zł. Po odliczeniu ww. wpłat, do spłaty pozostał kapitał w kwocie 28.102,77 złotych oraz odsetki naliczone do dnia 13 czerwca 2016 roku włącznie w kwocie 2.196,96 złotych, co łącznie daje należność dochodzoną przez powoda pozwem, czyli kwotę 30.299,73 zł.

Według łączącej strony umowy pożyczki ekspresowej, pożyczka była oprocentowana w zakresie spłaty całkowitej kwoty pożyczki według zmiennej stopy procentowej ustalanej na bazie zmiennej stopy bazowej Banku i stałej marży Banku (§ 2 ust. 1 umowy pożyczki). W dniu zawarcia umowy pożyczki, oprocentowanie pożyczki wynosiło 14,99 % w stosunku rocznym. Wysokość odsetek umownych w stosunku rocznym od 2 kwietnia 2014 r. wynosiła 14,99%, od 1 października 2014 r. - 14,82%, od 9 października 2014 r. - 12,00%, od 5 marca 2015 r. do dnia wypowiedzenia umowy pożyczki - 10,00%.

Zgodnie z § 26 ust.2-4 w łączącej strony umowy pożyczki ekspresowej przewidziano odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Wynosiły one od 2 kwietnia 2014 r. - 16,00%, od 9 października 2014r. - 12,00%, od dnia 5 marca 2015 r. - 10,00%.

Ogółem odsetki naliczone do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. 13 czerwca 2016 r. opiewały na kwotę 2.196,96 zł.

Wbrew twierdzeniom pozwanego, powód dokonał prawidłowego rozliczenia dokonanych przez pozwanego wpłat i dołączył do pozwu rozliczenia wskazujące na dokładną wysokość zadłużenia pozwanego. Pozwany zaś podnosząc zarzut „nieistnienia zobowiązania” w żaden sposób nie wyjaśnił, co ma na myśli. Nie przedstawił też żadnych dowodów potwierdzających jego twierdzenia, że „należności zostały opłacone w znacznej części, a możliwe, że nawet w całości”. Twierdzenia swoje pozwany, po myśli art. 6 k.c. -*lac. Ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*, winien udowodnić. Obowiązek przeprowadzenia dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak też wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r. publ. OSNC 1997/6-7/76, wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1997r. publ. OSNC 1998/3/52, wyrok Sądu Najwyższego z 25 marca 1998r. publ. OSNC 1998/12/208).To na pozwanym ciążył zatem obowiązek wykazania, że zadłużenie zostało „ w znacznej części, a możliwe, że i w całości” spłacone”. Tymczasem pozwany w swojej odpowiedzi na pozew ograniczył się wyłącznie do gołosłownych twierdzeń, nie przedstawiając żadnych dowodów na ich poparcie. Pozwany nie przedłożył żadnych dowodów wpłat- innych, poza tymi, które przedstawił powód, nie przedstawił też żadnych swoich wyliczeń, z których wynikałoby, że powód dokonał nieprawidłowego wyliczenia niespłaconego kapitału i odsetek, jakich dochodzi pozwem. Pozwany w celu zwolnienia się z obowiązku świadczenia na rzecz powoda winien był wykazać, że dokonał w terminie spłaty całości swojego zadłużenia z tytułu zawartej umowy pożyczki ekspresowej z dnia 2 kwietnia 2014 r., a żadnych wskazujących na to dowodów nie przedstawił.

Niezasadne okazały się także pozostałe zarzuty podnoszone przez pozwanego.

Roszczenie powoda z całą bowiem pewnością nie jest przedawnione.

Sąd zauważa, że zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne

przesłanki prawnomaterialne uzasadniająca jego uwzględnienie. W razie podniesienia zarzutu przedawnienia badanie tych przesłanek jest zbędne.

Poza sporem był zatem fakt, że roszczenie powoda, jako że było związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawniało się z upływem trzech lat.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. W zakresie biegu terminu przedawnienia, zawieszenia i przerwania biegu przedawnienia zastosowanie mają ogólne zasady przewidziane w art. 117 i nast. k.c.

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. i art. 123 § 1 k.c., początek biegu przedawnienia wyznaczony jest datą jego wymagalności, a przerwany zostaje na skutek dokonania przed sądem czynności przedsiębiorczą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Bank jest przedsiębiorcą, zaś pożyczki i kredyty, których udziela swoim klientom związane są z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zatem roszczenia banku wynikające z niespłaconej pożyczki przedawniają się po upływie 3 lat od dnia wymagalności. Dotyczy to wszystkich pożyczek, zarówno tych udzielanych konsumentom jak i przedsiębiorcom. Cel czy sposób wykorzystania pożyczki nie ma znaczenia. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli gdy minął termin jego płatności. Poszczególne raty pożyczki przedawniają się po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową kredytową, w związku z czym okres przedawnienia biegnie tu oddzielnie w stosunku do każdej z rat (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 625/08).

W przedmiotowej sprawie Bank wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki w dniu 25 grudnia 2015 r. Okres wypowiedzenia został ustalony na 30 dni, a zatem upływał pod koniec stycznia 2016 r. (zakładając ok. 4-7 dni na doręczenie pozwanemu ww. wypowiedzenia). Zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki, do końca ostatniego dnia okresu wypowiedzenia pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty całości zadłużenia. Pozwany zatem na początku lutego 2016 r. winien zatem spłacić całe zadłużenie. Niniejsze roszczenie stało się wymagalne w całości z upływem okresu wypowiedzenia łączącej strony umowy pożyczki. Tym samym bieg 3 letniego terminu przedawnienia roszczeń rozpoczął się najwcześniej od lutego 2016 r. i upływałby dopiero w lutym 2019 r. Powód złożył niniejszy pozew w dniu 14 czerwca 2016 r., a zatem przed upływem terminu przedawnienia. W tych okolicznościach chybiony okazał się zarzut pozwanego, że dochodzone przez powoda roszczenie jest przedawnione.

Kolejnym zarzutem, jakim w procesie bronił się pozwany było to, że powód rzekomo nie wzywał go do dobrowolnego spełnienia świadczenia, a w aktach brak jest potwierdzenia odbioru wezwania do zapłaty.

Zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Co do zasady więc, zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli – tu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy – aby uznać, że zostało skutecznie złożone określonej osobie, musi być poprzedzone ustaleniami czy adresat oświadczenia woli miał możliwość zapoznania się z jego treścią.

W przedmiotowej sprawie, jak wynika z dokumentów znajdujących się na k.68-69 akt, tj. pisma wypowiedzenie umowy oraz kserokopii koperty, powód skierował wypowiedzenie umowy na adres ul. (...), S., tj. na taki adres do korespondencji, jaki pozwany mu podał i na jaki Bank wysyłał pozwanemu m.in. zawiadomienia o wysokości rat. Pozwany dopiero w dniu 30 marca 2016 r. (vide pismo pozwanego z 11.03.2016 r.) poinformował powoda o zmianie swojego adresu na adres Plac (...), S.. Tymczasem zgodnie z treścią § 16 umowy pożyczki ekspresowej łączącej strony, pozwany zobowiązany był, w okresie korzystania z pożyczki, do niezwłocznego poinformowania Banku o zmianie: imienia, nazwiska, miejsca zamieszkania, numeru dokumentu tożsamości, miejsca pracy. Skoro zatem pozwany dopiero 30 marca 2016 r. poinformował powoda o zmianie swojego adresu, a powód dysponował wyłącznie tylko wcześniej mu podanym przez pozwanego adresem, tj. ul. (...), S., pozwany nie może twierdzić, że Bank nie wysyłał do niego żadnych wezwań do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Sąd orzekający w tym składzie w pełni podziela

stanowisko Sądu Najwyższego zgodnie z którym „domniemanie doręczenia przesyłki rejestrowanej, wynikające z dowodu jej nadania, może być przez adresata obalone przez wykazanie, że nie miał możliwości zapoznania się z zawartym w niej oświadczeniem woli” (vide: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 roku w sprawie, II CSK 454/09). Pozwany natomiast w żaden sposób w tym procesie tego domniemania nie obalił.

W niniejszej sprawie list polecony zawierający oświadczenie Banku o wypowiedzeniu umowy pożyczki ekspresowej skierowany został do pozwanego na wskazany przez niego jego adres do korespondencji, tj. ul. (...), S.. Pozwany zaś, oprócz samego zakwestionowania faktu doręczenia mu przez powodowy Bank korespondencji, nie przedstawił dowodu przeciwnego, celem obalenia twierdzenia powoda. Wobec powyższego w ocenie Sądu orzekającego, powodowy Bank uprawdopodobnił fakt doręczenia pozwanemu korespondencji. Co więcej, kiedy pozwany w marcu 2016 r. poinformował powoda o zmianie adresu, powód w dniu 4 maja 2016 r. skierował do niego ostateczne wezwanie przedsądowe na podany przez pozwanego w piśmie z dnia 11 marca 2016 r. adres, tj. ul. (...), S. i wezwanie to zostało odebrane. Tym samym, nie można uznać, iżby powód nie wzywał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia przed wystąpieniem przeciwko niemu na drogę sądową.

Reasumując, w ocenie Sądu, zarzuty pozwanego J. K. podniesione w odpowiedzi nie zostały poparte żadnymi dowodami, a ponadto są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i zostały podniesione wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania, celem uniknięcia spląty niewątpliwie zaciągniętego zobowiązania.

Z powyższych przyczyn nie mogły zostać uwzględnione.

Mając to na uwadze, Sąd uznając powództwo za wykazane, uzasadnione, tak co do zasady, jak i wysokości orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając w punkcie I wyroku od pozwanego J. K. rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 30.299,73 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, przy czym nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od dnia 14 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty.

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 481 § 1 k.c., który stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie natomiast z art. 359 § 21 k.c., maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Odsetki dochodzone przez powoda mieściły się w granicach określonych powyższymi przepisami. Powód domagał się odsetek od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 14 czerwca 2016 r., a zważywszy na to, że powód już wcześniej wzywał pozwanego do zapłaty zakreślając ku temu termin, Sąd odsetki od zasądzonej kwoty zasądził zgodnie z żądaniem pozwu od daty jego wniesienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. 99 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na względzie, że pozwany przegrał proces w całości, obowiązany jest on zwrócić powodowi koszty związane z niniejszym postępowaniem, na które złożyły się złożyła się uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.515 zł obliczona na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.05.167.1398), wynagrodzenie pełnomocnika powoda- radcy prawnego, obliczone na podstawie obliczone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) (4.800 zł + opłaty skarbowe od pełnomocnictw i ich notarialnego poświadczenia w wysokości 43,94 zł). Łącznie dało to kwotę 6.358,94 zł.

Wobec tego, taką kwotę Sąd zasądził od pozwanego J. K. rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 32/17

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu J. K. z pouczeniem o apelacji;
3. Zarządzenie wykonać w terminie 10 dni;
4. Akta z apelacją lub za miesiąc.

25.07.2017 r., SSR Justyna Pikulik